

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 8. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 5. aprila 1906.

Štev. 14.

Nemško zborovanje na Stopicah.

Nisem hotel krajšati v „Miru“ prostora zdaj v važnem času protestnih shodov, drugače bi bil poročal prej. Bilo je 4. marca t. l., ko je sklicala „Nemška ljudska stranka“ političen shod pri Pekču na Stopicah v bekštanjski občini. Mikalo je tudi nas narodne Slovence udeležiti se tega shoda, da enkrat slišimo, kako znajo Nemci farbat i neumne „deutschgesinnte“ Slovence, po domače „nemškutarje“, to nesnago slovenskega naroda. Bilo nas je kakih 20 dobrih narodnjakov, in prav slučajno se pridruži nam naš rojak, gosp. Hochmüller. Nekako ob 4. uri prikorakajo nemški velemožje dr. Steinwender, dr. Aichelberg in deželni poslanec Breitegger, zraven pa še kakih šest Nemcev iz Beljaka. Na zborovanje so prišli tudi socijalni demokrati, vsi delavci pri železnici, ki ne pripadajo tej stranki iz prepričanja, kakor mi je eden izjavil, ampak le vsled pritiska neposredno predpostavljenega vodje partije. Se gre pač za kruh.

Že pri volitvi predsednika zborovanju so kazali nemški voditelji neko negotovost in predlagali za predsednika našega župana g. Wilča, kateri je prisostvoval kot vladni zastopnik. Seveda tega nismo dopustili. Potem se je volil g. Hasler iz Brnce. Govorili so vsi trije, dr. Steinwender, dr. Aichelberg in Breitegger, in sicer brez odmora in ne da bi bil predsednik vprašal, ali želi kdo besedo k posameznemu poročilu. Ko tega le niso uvideli, se je beseda terjala. Gotovo so jim bili sedeži vroči. Najprvo se je oglasil socijalni demokrat iz Beljaka, in govoril v zmislu enake in splošne volilne pravice. H koncu se oglasi pa naš rojak g. Hochmüller. Pozornost od vseh strani, ker vsi ga poznajo in dobrega pričakovati ni bilo. Ne morem celega govora sporočiti, ker bi napolnil ves „Mir“. Torej samo vsebino.

Govoriti začne slovensko, a nihče se ga ni upal motiti, naravnost neprijetno tiho je bilo. Črez nekaj časa nadaljuje nemško in meni, da ga zastopijo tudi gospodje iz Beljaka. (Dr. Aichelberg: Wir möchten schön bitten). Najprej se peča z Breiteggerjem, kajti marsikaj je povedal, kar nas tukaj ne zanima, ali skoraj nič, kar bi nas res zanimalo, in vpraša, zakaj ni prišel Oraš, slavni zastopnik tega volilnega okraja. Breitegger je kvasil tudi nekaj o božjih potih, kot nepotrebnemu davku ljudstva, ali o davku, ki ga

nalagajo Nemci širšemu ljudstvu, ki ga je plačati primorano, o tem pa ni mnogo govoril, samo da se povišajo deželne doklade. Kar se pa tiče učenja nemščine, bi pa vam Nemcem svetoval, prepustiti to nam, ker gotovo mi bolje vemo, kaj je nam potreba in kako se bomo priučili mi nemščini. Današnje šole po slovenskem Koroškem niso ljudske šole, ampak ponemčevalnice. To nam pričajo tudi naši učitelji, najzagrizenejši sovražniki svojega materinega jezika, izdajice slovenskega naroda. Vi imenujete nas tudi klerikalce, „ultraschwarze“, in želite, da bi se bojevali z vami za vašo svobodna načela. Zahvaljujemo se za vašo svobodna načela, ki imajo le namen, ponemčiti slovensko dečo in zatreti mili naš materin jezik. Za tako hlapčevanje mi zavedni Slovenci nismo pridobiti. Všeč bi bilo vam seveda, da se postavimo proti duhovnikom in veri, ker tako bi se razdvojil slovenski narod na Koroškem na tri stranke, in vi bi imeli sladko žetev. Ako je pa vaš resna želja, da se bojujemo z vami za svobodno misel, potem morate vi s tisto strastjo, s tisto vztrajnostjo in delavnostjo, kakor delate zdaj proti nam, delati v naš pridin za naš narod. Ali dokler ostanete izdajalci slovenskega naroda, tako dolgo med nami ne bode sporazumljenja, in služiti vašim nakanam, za to smo mi prepošteni. Dolžnost vaša in tudi nemškutarjskih gostilničarjev bi pa res bila, da se spomnite, da živite med slovenskim ljudstvom.

Nadalje preide naš govornik k volilni reformi in prime prav pošteno nemško stranko in navzočega g. dr. Steinwenderja, kateremu očita, da je vendar sodeloval pri razdelitvi volilnih okrajev. Ali že danes na shodu socijalnih demokratov v Beljaku se je delal tako nedolžnega, kakor bi bil pravcati političen otrok, in tudi zdaj ni povedal, zakaj so razdelili tako krivično volilne okraje. On je star politik in ima debelo za ušesi. Ako on ni hotel povedati resnice, jo pa povem vam jaz. Razdelili ste Nemci volilne okraje in priporočili to razdelitev vladi v svojo korist, storili ste s tem političen in naroden umor nad 100.000 Slovenci na Koroškem, ker dobro veste, ako ne dobimo zastopnika sedaj, je nam odzvonilo za večne čase. Razun enega okraja, kateri se pa zaradi zveze obilih socijalnih demokratov v tem okraju in naših nemškutarjev nam lahko iztrga (socijaldemokrat Dimnik: Wird auch), ste požrli v vsakem okraju 6000 do

12.000 Slovencev. (Dr. Aichelberg: Oho, aufgefressen.) Vi, ki ravnate pri vsaki priložnosti tako, da bi čim prej ponemčili celo Koroško, vi govorite nam, da pridete kot prijatelji Slovencev (Slovenenfreunde) in želite nam vse dobro. Hina vci ste, pa ne naši prijatelji. Hujšega sovražnika si misliti ne moremo, kar ste zdaj jasno pokazali pri volilni reformi. Dajte nam naše zastopstvo in pustite nas na Slovenskem pri miru, kajti naši poslanci bodejo že sami skrbeli za nas, in vi se brigajte za svoje nemške kraje. Le slovenski poslanec more vedeti in čutiti, kaj je treba slovenskemu ljudstvu, kaj nam prija in kaj ne. Ako res zastopate enako in splošno volilno pravico, potem bodite pravični, dokler je še čas in nam pripustite že iz samega prijateljstva do Slovencev — kakor ste danes govorili — vsaj tista dva mandata, katera nam na vsak način gresta. To storiti je tem lažje, ker mi živimo v kompaktni, vezani masi. Tudi socijalne demokrate bi opozoril na to, da naj niso mednarodni samo tedaj, ako se gre za pravice Slovencev, ker se navadno absentirajo le tedaj, kadar je glasovanje o slovenskih zadevah. (Glej Celje). Ne pozabite, da imate za seboj množino Slovencev, nezavednih v narodnem prepričanju, ki so nam v največjo škodo ravno na Koroškem. Končam zdaj svoja izvajanja v upanju na res enako in splošno volilno pravico in da bi pri končni sestavi volilnih okrajev dr. Steinwender in drugi ne pozabili na svoje prijateljstvo do Slovencev in odkazali nam dva mandata, katera nam gresta. (Krepki živio-klici so sledili srčnemu govorniku.)

Omeniti je še, da se zborovanje še zaključilo ni, ampak Nemci Beljačani in predsednik zborovanja so jo popihali, med tem ko je naš govornik tirjal drugokrat besedo. Da resolucije niso mogli skleniti, je samoobsebi umevno.

Dodatek. „Villacher Zeitung“ je poročala o tem shodu in zavila besede g. Hochmüllerja, češ, da je rekel med govorom: Vrag naj vzame vse klerikalce. Ako bi bil on na Kranjskem, bi bil gotovo liberalec, na Koroškem je pa klerikalec, ker je duhovščina edina, ki dela največ za slovenski narod. Tudi neka dva učitelja sta kvasila, da je zmirjal črez duhovnike. Resnici na ljubo podam tukaj natanko besede, pri katerih navdušeni narodnjak tudi ostane. Govoril je: Zbadal me je tukaj učitelj osebno, da sem „ultra-

Podlistek.

Janičar.

J. V.

Kakor navadno je bila tudi danes Kristanova velika soba polna vaških fantov in mož. Ugibali so to in ono, včasih povedali tudi kako smešno.

Sedemdesetletni Kristan je sedel za pečjo in vlekel goste oblačke dima iz lesene pipe.

„No, oče, zdaj pa povejte še vi kako prav lepo, nam je že vsega zmanjkalo“, ga nagovori sosed.

„Hm, hm“, pokašlja stari Kristan, „kaj vam hočem povedati!“

„Vi ste stari in ste že dosti doživeli!“

„Hm, hm, no, naj pa bo! Od Turkov, ne?“

„Dobro, oče, od Turkov!“ Vsi so bili zadovoljni.

„Hm, hm, veste, to je bilo tako-le! Eh, ta pipa, je že zopet ugasnila!“ Prižgal je zopet pipo in začel:

„Ko sem bil še mlad fant, mi je večkrat, če sem bil hud, pripovedovala moja babica — majhna ženkica je bila — o Turkih. Neki večer mi je pripovedovala o janičarju, ki je bil menda iz naše vasi.“

Pred davnimi, davnimi leti (l. 1473) so udrli strašni Turki iz Kranjske na Koroško. Kazal jim je pot neki Korošec, ki so ga na Kranjskem ujeli.

Po sv. Matevžu je bilo, ko so pridrvili Turki kakor blisk v našo Kaplo. Prebivalci so pobegnili v gore in valili skale v dolino na sovražnike. A to ni preplašilo Turkov. Požigali so, morili in ropali, da je bilo groza. Odsekane glave so nabadali na sulice in skakali okoli njih. Otroke so metali ob zidovje in jih natikali na plote. Groza in strah je bilo poslušati, kako so cvilili in cepljali nedolžni otročiči, nabodeni na kolih, zraven njih pa so kričale in jokale osramočene matere.

Dečke so devali v luknjaste vreče in jih peljali s seboj v daljno Turčijo. Tam so jih vzgajili v turški veri in postali so najhujši nasprotniki kristjanov in najgrozovitejši, krvoločni bojevnik, ki niso prizanašali nobenemu človeku. Imenovali so jih janičarje.

Torej v soboto po sv. Matevžu so prišli Turki v Kaplo. Tedanja Kristanova še mlada gospodinja je pripravljala ravno južino, njen mož je bil še na polju, pred hišo pa se je igral štiri-letni fant.

Naenkrat zasliši gospodinja pred hišo peket konjskih kopit in rožljanje s sabljami, vmes pa krik prestrašenih ljudi in cviljenje otrok.

„Moj Tonček, moj Tonček“ zakriči prestrašena gospodinja in plane iz kuhinje. In groza! Morala je gledati, kako so ravno devali njenega Tončka v vrečo. Kričal je in klical svojo mamko, a vse zastonj, Turek ni poznal usmiljenja. Razkačena plane uboga mati med srdite Turke in jim hoče iztrgati iz rok svojega sinka, a kaj je mogla storiti njena slaba roka proti živinskemu dejanju krvoločnih pesoglavcev! Začeli so jo vla-

čiti za kite, jo potiskali sem in tja in naposled so jo pustili na pol mrtvo, osramočeno ležati za plotom. Njenega sinka ni bilo več. Turki so ga spravili v svoj šotor, in ko so zapustili Kaplo, so vzeli s seboj vse, kar so dobili, živino, može, lepe deklice in mlade dečke.

Kristanova gospodinja ni mogla pozabiti takega udarca, jokala je noč in dan, naposled je še zbolela in komaj se je rešila zgodnje smrti. Z njo pa so jokale in žalovale tudi druge matere, katerim so bili otroci ali umorjeni ali pa odpeljani.

Oddahnili so se Kapljanje, ko je odšel Turek, in začeli zidati požgane hiše.

A pet let pozneje (l. 1487) so prihruli Turki zopet na Koroško. Pri Mohličah so pokončali vse, da je ostala le neka koča. Starčke, otroke in kar ni moglo z njimi, so posekali.

Dve leti potem so prišli zopet, prebredli Dravo pri Mohličah, prenočili v Grabstanju in se napotili drugi dan na Gornje Štajarsko.

Ljudstvo si je mislilo, da jih zdaj ne bo več, ker so itak že vse pokončali, a varali so se. V kratkem (l. 1492) so pridrvili zopet na Koroško. Bilo jih je kot listja in trave. Kar so tokrat uganjali, presega že vse meje in strah sprelati človeka, če to sliši. Odsekane glave so nabadali na kole, dekleta in žene so oskrnjali, telesa umorjenih so parali, se z njihovimi črevami prepasovali in celo pekli in žrli človeško meso.

En oddelek je prišel tudi v Kaplo. Kristanova mati in njena 18letna hči ste ravno hoteli bežati, kar jima pridrvi nasproti pet Turkov, njim na čelu okoli 20 let star janičar, kateremu se je takoj poznalo, da ni turške krvi. In zares,

schwarz“, in tudi neki govornik je poudarjal, da smo Slovenci klerikalci. Nato odgovarjam: Vi Nemci in nemškutarji, ki ste naši najhujši nasprotniki v narodnem oziru, bi imeli radi, da se mi Slovenci razdvojimo z našimi duhovniki, ker veste, da delajo marljivo za naš narod, akoravno jih še precej pogrešamo. Ker delamo pa skupno z njimi, mečete nas koroške Slovence v en koš z drugimi „klerikalci“. Jaz vam izjavim: Vaše nemško „klerikalstvo“ in vaše pričkanje med seboj nas Slovence malo briga. Oni so nemško-narodni in nimajo v narodnem oziru za nas čuta. Opomnim le na izjavo nemškega duhovnika, ki je rekel v deželnem zboru: Rajši si pustim odsekati roko, prej da bi se tiskala slovenska črka v nemški, katoliški tiskarni. „Klerikalstvo“, ki prodaja svoj narod, zaradi mene najvrag vzame. Drugači pa so naši duhovniki na Koroškem. Oni so v večini narodni, se bojujejo z nami za naš mili narod in nikomur od nas ne bode padlo v glavo, vam na ljubo kratiti komu versko pričanje, še manj pa bode nam prišlo na misel, da bi obirali in zaničevali samo vam na ljubo naše duhovnike. In dokler bodejo naši duhovniki delali za naš narod, bodemo mi posvetnjaki korakali v edinosti stran ob strani z našimi duhovniki za pravice našega slovenskega naroda, ne ozirajoč se na to, če je vam prav ali ne.

Protestni shod v Mižici.

Dne 25. marca, kmalu po maši, se je v prostorih g. župana in gostilničarja Rud. Stoparja vršil protestni shod. Obširna sobana je bila premajhna sprejeti vse udeležence, in tako jih je moralo mnogo v predsobi poslušati velezanimive razprave gg. govornikov. Udeležencev je bilo nad 200. Za predsednika je bil izvoljen domači g. župnik Fr. Premru, za zapisnikarja pa krajni šolski načelnik Jurij Praper. Predsednik pozdravi v kratkih besedah navzoče in jim predstavi gg. govornika, deželnega poslanca Grafenauerja in dr. Oblaka. Nato sta gg. govornika v eno uro in eno četrt trajajočih poljudnih besedah pojasnila navzočim novi volilni načrt, katerega je vlada predložila državnemu zboru, kateri pa je krivično sestavljen za Slovence, posebno pa za Slovence na Koroškem in bi uveljavljenje tega načrta bil takorekoč pogin koroških Slovencev. Zoper to, za Slovence na Koroškem krivično vladno predlogo se je soglasno sprejela tozadevna resolucija. G. predsednik se na to zahvali gg. govornikom in vsem zborovalcem za obilno udeležbo in zaključil shod. Ker je ravno ob zaključitvi shoda zazvonilo poldne, so vsi navzoči molili „Angel Gospodov“. Na shodu zbrani so z veliko pazljivostjo sledili besedam gg. govornikov, posebno jim je dopadal govor našega neustrašenega in delavnega deželnega poslanca g. Grafenauerja.

Koroške novice.

Protest proti nemškemu napuhu. Koroški deželni zbor je v odsotnosti edinega slovenskega poslanca g. Grafenauerja sklenil nov zbor-

bil je Kristanov sin, katerega so Turki, ko so prišli prvokrat v Kaplo, ugrabili in vzeli s seboj na Turško.

Uboji ženski niste mogli bežati, morali ste se jim vdati na milost in nemilost. Mladi janičar je ukazal zvezati lepo Kristanovo hčerko in jo peljati v šotor. Hotel jo je ohraniti zase, ne vedoč, da je njegova sestra, saj je sploh ni bilo še na svetu, ko so njega ugrabili Turki.

Mati je med tem gledala neprehoma mladega janičarja. Zdel se ji je tako znan, čisto podoben njeni hčerki, ravno iste oči, isti rumeni lasje! Moj Bog, če ni morda njen sin, ki so ga nekdaž Turki ugrabili? Naenkrat plane mlademu janičarju okoli vratu in zakriči: „moj sin, moj sin!“ A Turek je ni razumel. Ves razdivjan jo je potisnil od sebe, potegnil dolgo in težko sabljo in odsekal lastni materi glavo. Sestro pa je odpeljal s seboj. Kaj se ji je zgodilo, se ne ve, nazaj je ni več bilo.

Lahko si mislite, kakšna žalost je morala trgati očetovo srce, ko je našel po odhodu Turkov svojo ženo mrtvo in hčerko je moral iskati zastonj!

Da, to so morali biti hudi časi za naše kraje, ko je divjal pri nas Turek! Bog nas varuj pred njim! Torej to sem vam hotel povedati, drugokrat pa kaj drugega!“

„Grozni so morali že biti ti Turki, ti janičarji, ki celo svojim staršem niso prizanašali, kakor ta janičar iz Kaple. Moj Bog, če bi vedel, da ni Turek, da je le ugrabljen kristjan, gotovo bi ne delal tako!“ pripomni Kristanov sosed.

„Hm, hm“, pokašlja stari Kristan in strese pepel iz pipe.

nični red, po katerem je razpravni jezik v koroškem deželnem zboru edino le — nemški. Na ta način se je izključil iz koroške deželne zbornice slovenski jezik, jezik skoraj tretjine deželnega prebivalstva. Proti temu res nesramnemu napadu na enakopravnost našega jezika je občni zbor političnega društva najodločneje protestiral. G. poslanec Grafenauer pa je izjavil, da se je storil ta, ves napuh nemških nacionalcev kažoči sklep tedaj, ko so nemški nacionalci vedeli, da se on ne udeleži takratne seje deželnega zbora. Obenem pa je g. Grafenauer tudi izjavil, da on ne bo nikdar pripoznal veljavnosti tega sklepa in da mu nihče nikoli ne bo mogel zabraniti, zastopati slovenski narod v slovenskem jeziku. Burno pritrdjevanje je pričalo, da stoji za svojim poslancem ves slovenski narod na Koroškem. Sklepi, ki se delajo brez nas, so za nas ničevi — ne pripoznamo jih in ne ravnamo se po njih!

Občni zbor „Katoliško-politnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem.“ Dodatno k poročilu o občnem zboru v zadnji številki še poročamo, da je predsednik gosp. Grafenauer v svojem nagovoru omenjal bridke izgube, ki je zadela koroške Slovence s smrtjo velikega rodoljuba, g. prošta Lamberta Einspielerja. Zborovalci so v znak spoštovanja vstali ter stoji poslušali besede predsednikove. Slava Einspielerjevemu spominu!

Puhla jeza. „Freie Stimmen“ v soboto dne 31. marca kar besne radi naših shodov! Prestavili (pa kako!) so skoro dobesedno celo poročilo o naših protestnih shodih. A dober svet jim damo! Ako res že kaj natisnejo, naj skrbe za natančno prestavo! Bog se usmili slovenščine, kakor jo oni razumejo! Bog vedi, kdo jim prestavlja. Sed doceant facta — nekaj zgledov: Glave si belijo, kje je Podsinjaves! Mislijo: pri Podljubelju. Pa tam, naj jim povemo, imamo že delavsko društvo, krepko in delavno. To pot je bilo kje drugod. Stavek: Predsednik shoda v Podsinjavi si lahko privoščiti tri sovražnike za kosilo, prestavijo: er wünscht sich bekanntlich drei Deutsche zum Frühstück; kar štiri napake. Beseda: celotno ozemlje, jim je: das ganze Gebiet. Pri stavku: „nas umetno silijo med protestante, med starodvorske konkubinate in med germanske zelote“ oni umetno silijo vmes spolnik „die“, kar daje stvari popolnoma drugo lice. Ni lahko velikanska razlika med dvema stavkoma: seveda okraj Stari Dvor, ker se v sedanji dobi vedno o celih okrajih govori). Naprej: „Wir sind unter den Kärntnern“ in „wir sind unter Kärntnern“! Prvo pomeni celo koroško ljudstvo, drugo pa lahko 4 — 5 Korošcev. S tem pač dosežejo dvoje: Svoje bralce farbajo, nas pa imenujejo lažnike! Seveda pač nemški bralci se raztogote, ako jih kdo vrže vse skupaj v en koš in jih imenuje germanske zelote! A o tem sanjajo samo „Freie Stimmen“. Slovenščina pravi: „unter germanischen Zeloten“ in dasiravno bi jih ne bilo več kot 5, bi veljal ta stavek. Tako torej! in kje ostane potem tisto namišljeno strastno sovraštvu „jezuita“ (do zdaj še ni!) dr. Ehrlich-a napram vsem Nemcem, ki ostruplja menda celovško mladino! Bog naj jim razsvetli pamet, mi jim ne moremo pomagati!

„Hm, hm, skoro neverjetno, a resnično je! In sicer nimamo li tudi še dandanes mnogo takih janičarjev?“ Pri teh besedah je povzdignil svoj glas in pomenljivo pogledal sosede.

„Kateri janičarje mislite, oče?“

„Hm, hm, poznate jih tudi vi prav dobro! To so tisti ničvredneži, katere je rodila slovenska mati, katero pa so pozneje izdali nečastno in se prelevili v srditega sovražnika lastne matere, v sovražnika slovenskega jezika, v katerem jih je učila slovenska mati prve besede. Ti slovenski janičarji se sramujejo vsega, kar je slovenskega, in zdijo se mi še hujši, kot so bili turški janičarji. Kajti ti so delali svoje grozovitosti nevedoma, ker niso vedeli, da so slovenske krvi, a naši slovenski janičarji delajo svoje grozovitosti napram slovenskemu ljudstvu, napram slovenski materi vedoma, zaradi tega jih zaničujem bolj, kot turške janičarje. Sicer naši janičarji ne ubijajo in morijo ljudi z mečem in ognjem, a morijo jih s svojim izdajalskim jezikom, svojim izdajalskim dejanjem proti vsemu, kar je slovenskega. Ti naši janičarji so tisti, ki kopljejo grob našemu ubogemu narodu. Ne vem, se li nahaja na svetu kaka stvar, ki bi jo zaničeval bolj kot nesramne izdajalce, slovenske janičarje! Turek nas ni spravil v grob, a naše slovenske izdajice nas bodo pokončale, če se jim ne bodele postavile nasproti!“

Te slovenske janičarje, saj veste kako jih imenujemo — nemčurje —!“

In stari Kristan se je pri zadnjih besedah tako razjezil, da je vrgel pipo v kot, želel sosedom „lahko noč“ in šel spat . . .

Borovlje. Gospod urednik, jaz sicer nimam navade, da bi pošiljal novice v časopise, a v zadnjem času je začelo zopet tako čudno vreti med tukajšnjimi Nemci in posilincemci, da bi se res zgodila škoda, ako o tem ne zvedo bralci c. „Mir-a“. Gonijo zopet stare grablje o slovenskem krščanskem nauku v šoli. Doktorju Vettru, tistemu možu, ki takorekoč izključno je slovenski kruh, kakor kamen težko leži na srcu, da se pri nas še vedno krščanski nauk poučuje v slovenskem in nemškem jeziku. Če vam že tako mrzi slovenski jezik, zakaj ga pa poslušate, zakaj pri slovenskih bolnikih govorite slovenski, zakaj ste ravno med Slovence prišli kruha iskat? Kaj vas je grizlo 16. februarja na jeziku, da ste spustili tisto interpelacijo v občini? Deputacija bo šla k škofu? A! kdo pa? Po mojem, nemerodajnem mnenju bilo bi najboljšje in škofu gotovo tudi najljubše, če pridejo n. pr. gosp. Baltz, ki je z otroki vred preskočil k luteranom, gosp. Ferležar, ki mu je preskočil sin, in kot načelnik menda gosp. dr. Vetter, ki nima otrok. Ti lahko govorijo kakor hočejo za otroke — drugih.

Kotmaravas. (Blisk in grom) smo imeli v noči od 17. do 20. marca. Prej krasno vreme se je prelevilo v neprijazno zimo. Dne 23. marca popoldne je prav mogočno zagrmelo, in sneg je padal dva dni. Mraz pa ni občuten. Zjutraj je nekaj časa padal sneg rdeč kakor opeka.

Kotmaravas. Po našem sv. misijonu je minulo ravno eno leto. Koliko dobrega se je vsled sv. misijona zgodilo v fari! Od tistega časa vrli slovenski domači fantje lepo prepevajo, tudi v cerkvi nas razveselijo pogosto s krasnim zborom. Le tako naprej in bodite prepričani, da zmagate tiste izdajice, kateri hočejo pokazati nemško kulturo s tem, da prepevajo svinjske pesmi in rjovejo „haj!“ — Lep sad sv. misijona je tudi deklška Marijina družba, ki sicer ni mnogoštevilna, a je lep začetek boljše bodočnosti za farno, katera ima čast, da ima sama skoraj toliko konkubinatov, kakor vse druge fare naše dekanije.

Duhovniške in cerkvene stvari. Št. Lenart prisednih studencih. (Sv. misijon.) Od 18. do 25. marca t. l. se je vršil pri nas sveti misijon, katerega sta vodila gg. o. Jakob Verhovec in o. Janez Pristov iz Jezusovega reda. Vkljub zelo slabemu vremenu je bila udeležba prav dobra, kajti čeravno so bile na dan tri pridige, je bila vendar precej prostorna cerkev vsakokrat do zadnjega kota napolnjena. Tudi izpovedancev in obhajancev je bilo lepo število, namreč nad 900. Gotovo bodo ti blaženi dnevi še dolgo v hvaležnem spominu ostali vsem onim, ki so se s pobožnostjo in v pravem duhu tega misijona udeležili. Gospodom misijonarjem pa naj bo izrečena najprisrčnejša zahvala za ves njih trud in neumorno delovanje. Bog jim plačaj tisočkrat.

Dobrlavas. Minister za uk in bogočastje je podelil g. A. Dreotu, nadučitelju naše ljudske šole, kot priznanje za njegovo „večletno plodono delovanje v učiteljski službi“ naslov ravnatelja!! — V Ženeku je umrl v noči od 16. na 17. sušca g. Jos. Hey, gozdar kneza Rosenberga. Zadel ga je mrtvoud. — „Fond za podporanje potrebnih prostovoljnih požarnih bramb v Celovcu“ daroval je kakor sicer tako tudi letos raznim požarnim brambam znatne zneske. Navadno so dobile podpore tudi požarne brambe v Dobrlivasi, v Lovankah in Sinčivasi. A letos teh imen ne čitamo več v izkazu podpirancev. No, gospodje so si pač mislili, da take požarne brambe kratkomalo ne zaslužijo podpore, katerih prvi namen je gašenje žeje itd., kadar pa je treba gasiti in bližnjemu pomagati, pa pravijo: „Auf mein Befehl — izpreči!“

St. Lips. Sedaj se je tudi v našem zapanem kraju začelo narodno gibanje. Po truda-polnem prizadevanju č. g. Jan. Hojnika se je posrečilo v nedeljo dne 18. m. m. prirediti v Škofovi gostilni igro „Sv. Neža“. Uspeh je bil jako razveseljiv, kajti igralci so pokazali v tem prvem poskusu, da od njih lahko pričakujemo kaj dobrega in izvrstnega, ljudstvo pa po svoji mnogoštevilni udeležbi, da se iskreno zanima za ljudske igre, za narodno stvar. Dobra volja je v ljudstvu gotovo; samo buditi jo je treba. Vsi upamo, da bodemo še večkrat imeli prilžnost gledati naše fante in dekleta na odru. Lahko bi se to doseglo, če bi posnemali sosede in osnovali kako društvo, ki bi prirejalo igre. Torej naprej, pa ne nazaj v spanje!

Guštanj. Na črno nedeljo je bil v Guštanju običajni kramarski sejem, ki je bil prav dobro obiskan. Ljudstva se je kar trlo. Na Šent-Jurjevo je zopet sejem in sicer tudi živinski.

Iz spodnjih krajev. Kakor živino na sejmu prodajajo kmetje posestva. To je gotovo slabo znamenje za kmečki stan, če se menjavajo posestniki eden za drugim. Kar pri nas nese dobička, to je les. Navadno že posestnik, ki prodaja

posestvo, poseka les, kupec prevzame posestvo zadolžen in zopet išče v lesu denarja za dolgove. Na tak način se prigradi, da je posekan ves les. Golo posestvo pa nima več tiste vrednosti. In tako gre pri kmetijstvu vse rakovo pot, dokler da ne zapoje boben. Slabi časi prihajajo za kmeta.

Št. Juri na Vinogradih. Cela okolica ne pomni kaj takega, kar se je zgodilo pred kratkim pri Rajnekarju. Žena Rajnekarjeva, Ana Taupe, zbolila. Njena sestra Neža Cikulnik, Spajzerjeva v Smartnu pri Velikovcu, ji pride streči. Pri tem sama zbolila in umrje dne 22. sušca popoldne. Bolnica Ana s težavo vstane iz postelje, nese umirajoči sestri svečo. Smrt sestre jo tako pretrese, da so jo morali še isti večer sprevideti. In drugi dan opoldne so neparali tudi Rajnekarco ob strani njene sestre pod eno in isto streho v isti sobi. Dve sestri iz imenitne hiše neparani skupaj, kaj takega se dogodi pač redkokrat. Lep pogreb s štirimi duhovniki, in sicer iz Št. Jurja, Mostiča, Šmarjete in Št. Štefana je imela v soboto v Malem Št. Vidu sestra Neža, ki je bila znana kot zgledna ženska in velika dobrotnica cerkve in ubogih. Bila je tudi duhovna mati g. župnika Riepl-na v Št. Jurju na Zili. Ogronna množica ljudstva od vseh krajev, bilo je gotovo 1500 ljudi, se je zbralo dan navrh, na praznik Marijinega oznanjenja popoldan, ko smo k večnemu počitku spremili Ano Rajnekarco. Tako velikanskega pogreba pri nas nihče ne pomni in ga bomo težko še kdaj imeli. Najlepše znamenje, kako so spoštovali rajno in jo tudi po pravici cenili radi lepih čednosti. V ginljivih besedah se je na grobu od rajne poslovil v imenu vseh domači župnik g. Poljanec, ter govoril možu, deveterim otrokom in sorodnikom tolažilne besede rajni v spomin. Rajnekarjeva hiša je res vsega pomilovanja vredna radi velikih nesreč, ki so jo zadele. V večnost se je preselila skrbna gospodinja, blaga mati. Štirikrat so pogoreli veliki hlevi, enkrat je bilo uničenih 27 glav lepe živine in veliko ovac. Po noči navrh, ko smo pokopali gospodinjjo, je poginila velika mlada žrebečna kobila; škode do 1400 kron. Ako bi Rajnekar ne bil dober gospodar in ne bil dobro založen, bi moral že davno izkrmaveti. Bog potolaži zalujočo hišo in rodbino!

Št. Juri na Vinogradih. Na poučnem shodu kmetijske podružnice za važenbersko občino se je govorilo o nekaterih za kmete prav važnih rečeh. Vrtnar Pirker je razlagal poglobitve reči o umni sadjereji. Da bi le njegove besede padle na rodovitna tla in bi se res kmetje pri nas bolj poprijeli sadjarstva, kakor dozdej. Praznega prostora in primernega kraja imajo dovolj. Govor Pirkerja pa ni imel za zborovalce nobenega pomena. Prvič ga večina ni razumela, ker je bil nemški. Res je primerno opomnila šaljivo navzoča kmetica, ko je vprašala svojega moža: Ali je Pirker o tem tudi govoril, kako se morajo kure nasajati. Potem pa se sadjarstvo najboljšje uči z zgledi, da se ljudem pokaže praktično in pove: Tako morate ravnati, tako ne smete delati. Svarilo se je na shodu pred raznimi židovskimi in krščanskimi agenti, katerim se velikokrat posreči, da preprostega zaupljivega kmeta namaže velikokrat prav pošteno. Raznim agentom pokažite duri. Zbrani posestniki, konjereji nadalje prosijo glavno kmetijsko družbo v Celovcu, naj se v Velikovcu nastavi celak pingavske pasme. Te vrste žrebeta ložje prodaja. Da bi mlade gospodinjje svojim možem in poslom skuhalo dobre žganjce ter spekle okusne „šartelne“ in potice, zato je zakamenski Pirker navduševal kmete, naj dajo svoje hčere v kuhinjsko gospodinjstvo šolo, ki se namerava za par tednov napraviti pri njem za važenbersko občino. Nekateri so radovedni, bo li Pirker imel kaj sreče s svojim predlogom, ki je z enim glasom večine bil sprejet pri zadnji občinski seji. Sklenilo se je tudi, da se pri enem prihodnjih shodov v Malem Št. Vidu ali na Željinjah govori in razloži potrebno o zavarovanju živine, katero še nič ni razvito v velikovškem okraju. Koristni so sicer taki shodi, vendar pa je želeli, da se vrše govori in pogovori v slovenskem jeziku. Potem bode tudi večja udeležba in ljudstvo bode imelo tudi nekaj koristi, ker bode razumelo govore.

Važenberg. Več sto podpisov nabranih v šmarješki in šentjurski župniji zoper razdružitev zakona se je od nas poslalo na Dunaj. Rekli so naši možje, da niso zadovoljni s tistim brezverskim zakonskim „žegnom“: In nomine patre, vzemi jo na kvatere; če to zapustiš, pa drugo dobiš. In naše ženske so tudi rekle, da se nočejo ločiti od svojih mladih, pa tudi ne starih mož. Zakonska posvetna postava ostani pri starem. Marsikateri mož, ki je z liberalci držal kot žrebca, je spoznal, da so naši nemškutarski liberalci vendar nasprotniki vere, četudi se navadno delajo, kot bi bili sami svetniki. Da se jih nekaj,

med temi tudi naš župan in učiteljstvo, ni hotelo podpisati, smo si prav dobro zapomnili.

Društveno gibanje.

Razpis učiteljske službe. Na petrazredni deški ljudski šoli „Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ pri sv. Jakobu v Trstu se razpisuje služba druge moške učne moči z definitivnim nameščenjem. Definitivno nameščen učitelj dobiva na leto 1400 K plače in 500 K stanarine ter ima pravico do 8 petletnic po 200 K. Nekolekovan, a pravilno opremljene prošnje naj se pošljejo najdalje do 25. aprila 1906 pod naslovom: „Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.“ Službo bo nastopiti začetkom šolskega leta 1906/1907.

Dopisi.

Šmarjeta nad Pliberkom. Kaj ne, gospod urednik, dobre štiri mesece je že, odkar se je šmarješki fant zadnjič oglasil v Vašem cenjenem listu. Zakaj se tako redkokdaj oglasim, je pač vzrok to, ker je tukaj v narodnem oziru tako vse mrtvo, da človek nima veselja, da bi kaj storil. Sicer prihaja k nam par števil „Mira“ in „Našega Doma“, ali žal, da se še ti, ki te liste berejo, v resnici ne zanimajo za narodno življenje. Posebno obžalovanja vredno pa je to, da se nekateri tukajšnji kmetijski sinovi, kateri dobro vedo, da bodo postali enkrat gospodarji, nikakor nočejo zanimati za strokovno in narodno vprašanje. Naše kmetijstvo danzadnem bolj hira in propada in temu so gospodarji največ sami krivi, ker se nočejo poprijeti novega gospodarstva. Dandanes niso več tisti časi, kakor so bili nekdanj, da so kmetje po dolgih zimskih večerih pri topli peči tobak kadili in si pravljice pravili. Prišli so za kmeta novi časi, ko se je treba učiti, ko je treba vzeti knjigo in časopise v roko in seznaniti se s svetom, spoznati politiko in tudi druga važna vprašanja. Dandanes se mora kmet boriti ne samo za napredek v gospodarstvu, marveč tudi za narodnost in obstanek svojega slovenskega jezika. Zato je kmetu v prvi vrsti treba spoznati, kdo so njegovi prijatelji, kdo nasprotniki, koga naj podpira, komu naj zaupa, koga naj voli. Vse to pa najbolj lahko spoznamo v naših slovenskih listih. Zato pa bi bilo tako živo potrebno, da bi se naši mladeniči bolj poprijeli knjig in časopisov. Ali to pa našim fantom ne ugaja. Čitanje, to jim je več kot strah. Da, strup — alkohol, ta jim dobro teče, kvarta in krogla jim gre izvrstno izpod rok, ali da bi vzeli časopis v roko, na to še misliti ni.

Pomlad se bliža. Kmalu bo začelo vse vstajati k novemu življenju. Kmet bo začel orati in sejati — kdaj pa bomo mi šmarješki mladeniči začeli vstajati k novemu — narodnemu življenju? Kdaj bomo začeli orati celino narodne njive, katera tukaj v Šmarjeti še leži nenačeta? In kdo pa je temu kriv? Krivi smo sicer veliko sami, ali krivi so takorekoč tudi nekateri boljši slovenski rodoljubi, ker se premalo zanimajo za naš kraj. Šmarjeta, Vrh, Belšak, Grablje, to bi bil lahko eden najbolj narodnih krajev. Nasprotniki sicer ne storijo nič, ali zato naj bi naši storili več! Na delo torej! Slovenski fant.

Dobrlavas. Kateri pošteni in vrlji Slovenec bi se naj pač ne veselil z nami? — Kar se je že dolgo snovalo in pripravljalo, kar je bila iskrena želja vseh narodnih dobrolskih in okoliških mož, to se nam je v nedeljo, dne 25. marca, izpolnilo. Imeli smo ustanovni shod katoliškega slovenskega izobraževalnega društva za Dobrlavas in okolico!

V gostoljubni in vrlji narodni hiši Sekolovi, p. d. Harihovi, zbralo se je po blagoslovu brez vsake agitacije lepo število mož in mladeničev. Pooblaščen od g. Šumaha, predlagatelja „Pravil“, otvoril je gosp. Lipuš, p. d. Pižovnik, iz Priblevasi shod s pozdravom na vse navzoče. Nato je razložil domači kapelan g. Iv. Dolinar pomen izobraževalnih društev v obče in posebej še za nas koroške Slovence. Slovenec je bistre glave in noče zaostajati za drugimi narodi v izobrazbi in znanju. Drugi narodi imajo različne strokovne šole; nam jih ne dajo. Pomagajmo si sami! Zato smo si osnovali izobraževalno društvo. Da bomo v društvu složno delali, se moramo poprej spoznati, kaj smo? Mi smo Slovenci, katoličani in demokrati, t. j. zastopniki kmetijskega in delavskega stanu. Potem so se še razložila pravila in se je izvolil nov odbor. Predsednik: Jožef Lipuš, p. d. Pižovnik; podpredsednik: Jožef Sekol, p. d. Harihov; tajnik: Ivan Kuhling, p. d. Šišnov; namestnik: Jožef Sekol, p. d. Karl; blagajnik: Mat. Prajnik; namestnik: Janez Semrak, p. d. Tratnikov; knjižničar: Martin Wastel, p. d. Topličev;

pregledovalca računov: kapelan Ivan Dolinar in Gregor Kuster, p. d. Žabičev. — Nato je nastopil č. g. Jože Dobrovc, kanonik iz Velikovca, in nas v navdušenih besedah vnel k marljivemu obiskovanju poučnih predavanj pa tudi k samostojnemu delovanju, da bodo sčasoma mogli društveniki sami nastopati, kakor se to godi tudi že po drugod. Oklenite se društva z ljubeznijo, pridobivajte mu na zunaj več ugleda, bodite marljivi člani, in sadovi ne bodo izostali. Društvo vam bo nudilo izobrazbe in pouka na vseh poljih, gospodarskem, narodnem in verskem in v vseh perečih vprašanjih, tako da boste dobro poučeni; potem se nasprotnikom ne bo posrečilo vas premotiti. Le kdor kaj zna, tudi res nekaj velja, in je spoštovanja vreden. Bodite tedaj, dragi možje in mladeniči, nekaki generali med drugimi in jih zbirajte in pridobivajte za sveto krščansko in narodno misel! Glasno ploskanje je bila zahvala za te navdušene besede.

Med posameznimi točkami pa so naši pevci pod vodstvom g. organista Jožefa Ilgovca, peli lepe slovenske pesmi. Čudili smo se lepemu petju. Ko bodo enkrat vpeljane redne vaje, nastane še pri nas izvrsten pevski zbor. Gospod vodja in pevci vrlo naprej!

Novemu društvu kličemo: Rasti in se razcvitaj in obrodi obilo sadu v blagor našega slovenskega Korotana!

Listnica uredništva.

Radi pomanjkanja prostora smo morali več dopisov odložiti za prihodnjo številko. Prosimo potrpljenja.

Kdor ljubi kakao in čokolado, temu bodi priporočen:

Ivana Hoffa

Kandol-Kakao

ki ima najmanj toščice v sebi, je torej najlažje prebaven, ne provzroča nikoli zaprtosti in je ob najboljšem okusu izredno poceni.

Pristen samo z imenom
Ivan Hoff
in z levo varstveno znamko.

Zavoji po 1/4 kg 90 vinarjev
» 1/2 » 50
Dobiva se povsod.

Današnja številka ima prilogo: „Slovenski Tehnik“.

Pozor, tamburaši!

Izšle so sledeče partiture: „Kuropatkinova koračnica“ od dr. Hruze K 120; „Zmes srbskih pesmi“, velik potpouri od dr. Hruze, K 1—; „U boj“, koračnica od dr. Hruze iz opere Nikola Šubić Zrinjski, K 120; „Proletni san“ (Pomladni san), koncertna melodija, uglasbil dr. Hruza, K 2—; „Album hrvatskih narodnih pesmi“ s poddejanim besedilom, od dr. Hruze, K 2—; „Album srbskih narodnih pesmi“ s poddejanim besedilom, od dr. Hruze, K 2—; „Album bosenskih narodnih pesmi“, od dr. Hruze, K 160.

V tisku so sledeči albumi za brač I.: Album slovenskih narodnih pesmi, album slovenskih ljudskih pesmi, album ruskih narodnih pesmi, album čeških narodnih pesmi, album internacijonalnih pesmi, vse s poddejanim besedilom iste narodnosti. Vse te partiture ima v zalogi samo:

Prva sisačka tvornica tambura
J. Stjepušina v Sisku.

Prostovoljno se proda posestvo

sestoječe iz hiše, gospodarskega poslopja poleg 34 oralov njiv, travnikov in gozda, blizu Rožeka. Več se izve pri gosp. župniku v Rožeku na Koroškem.

Kupiti se želi kaka pripravna kmetija

rajši malo večja, in sicer med Slovenci na Koroškem. Ponudbe naj se pošljejo na upravništvo „Mira“.

Smodnik

za možnarje, kakor tudi za kamnolome pošilja

Janez Edlman,

Libeliče na Koroškem,

kilo po 1 krono 28 vin. franko na vsako železniško postajo. Na vsakih naročenih 10 kil se dá en kilo smodnika zastonj.

Krojaškega učenca

sprejme takoj G. Kartnik v Št. Rupertu pri Celovcu, Gartengasse hiš. št. 9.

Emila Mehlhofer-ja vdova pasarska obrt

Stolne ulice šte. 3 v Celovcu

se zahvaljuje za doslej izkazano zaupanje in se priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu z izgotovljenimi deli in za napravo vseh v to stroko spadajočih

cerkvenih in bronastih del, napravljenih po najnovejših vzorcih, lepo izdelana

nih, po najnižjih cenah, n. pr. svečnikov za oltarje in podobe, svetiljk, kadelnic, kelihov, ciborijev, mašnih konvic s skledicami, posod za blagoslovljeno vodo, sveto olje križev za oltarje, zastave itd.

Prenavljajo in popravljajo se vse v to stroko

spadajoče cerkvene stvari, in se jamči za dobro pozlačenje in posrebljenje v ognju. **Pismena naročila se izvršujejo najhitreje in točno.**

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslaven neprekosljiv zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulcusa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3-60 franko razpošilja le proti predplačilu ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogški Slatini.

Knjižico s tisoči zahvalnih pisem zastoj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Želodčne bolezni

so večkrat posledice zanemarjenega slabega prebavljanja in se pokažejo največkrat kot slab tek, otrdelost trebuha, gorečica, napenjanje, slabost, slab okus, glavobol itd. ter se večkrat razširijo v težko bolezen, ako se pravočasno ne odpravijo.

Kot izvršno sredstvo proti vsem boleznim izhajajočim iz pokvarjenega želodca so se izkazale že desetletja kot Marijacejske povidane in priljubljene

Brady-jeve želodčne kapljice

vsled svojega teka vzbujajočega, želodec krepčajočega in čistečega učinka.

Cena steklenički z navodilom K — 80, dvojna steklenica K 1-40.

Pri kupovanju v **lekarni** zahtevajte izrecno pristne **Brady-jeve želodčne kapljice** in se ne dajte pregovoriti s kakim drugim izdelkom. Pazite na razvoj v rdeči škatljici s podobo Matere Božje kot varstveno znamko in na podpis

C. Brady

Osrednja zaloga C. Brady-jeva lekarna, Dunaj, I., Fleischmarkt št. 1/385, razpošilja proti gotovini ali po poštnem povzetju za K 5.— šest majhnih ali za K 4.50 tri velike steklenice poštne prosto in brez nadaljnjih stroškov.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško. Cenki brezplačno in poštne prosto.

Lepo majhno hišico,

zidano, z dvema sobama, kuhinjo in vrtom, primerno za kakega krojača, proda Peter Ring, trgovec v Libeličah. Cena 1200 kron.

Tri goldinarje

stane poštni zabojček 5 kil (okrog 50 do 60 komadov) lepo sortiranega **toaletnega mila**, vijolice, vrtnice, heliotrop, mošus, šmarnice, breskvini cvet, itd.

Razpošilja po povzetju

„**podjetje Manhattan**“,

Budapešta, VII., ulica Bezeredy 3.

Za novo

izdelovanje in prenovljenje oltarjev, prižnic, grobov, tabernakljev, okvirov ter božjih svetih podob se priporoča

podobarska in pozlatarska delavnica

Janez Golež

v Celovcu, Živinski trg šte. 9.

Priznana fina dela in nizke cene. Vsake konkurence zmožna, domača tvrdka!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

sprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbi, in
3. zavarovanja za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaju za življenje in nezgode.

Pojasnila daje in sprejema ponudbe **ravnateljstva zavarovalnice** ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Glavno poverjeništvu za **Spod. Štajarsko** in **Koroško** g. Avg. Weixl, Maribor.

Edina domača zavarovalnica! — „Svoji k svojim!“

Zdravje je največje bogastvo! — Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nedosegljive **kapljice sv. Marka** se uporabljajo za zunanjo in notranjo vporabo. Osobito odstranjujejo **trganje in koljenje po kosteh, nogah in rokah**, ter izlečijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih na **želodcu**, ublažujejo **katar**, urejajo **izmečke**, odpravijo **naduho, bolečine in krče**, pospešujejo in zboljšujejo **prebavo**, čistijo **kri** **male gliste**, ter vse bolezni izvirajoče od glist. Delujejo izborno proti **hripavosti** in **prehlajenju**. Lečijo vse bolezni na **jetrih in slezih** ter **koliko in ščipanje** v želodcu. Odpravijo vsako **mrzlico** in vse bolezni izvirajoče od mrzlice. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti boleznim na **maternici** in **madronu**, radi tega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb.** — Radi tega naj se naroča naravnost pod naslovom: „Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg šte. 6, poleg cerkve sv. Marka.“

Denar se pošilja naprej ali povzame. Manj kakor 12 steklenic se ne pošilja. — Cena je naslednja in sicer franko postavljeno na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducate (60 steklenic) 17 K.

Na razpolago imam na tisoče priznanih pisem, katerih mi ni mogoče radi pomanjkanja prostora navesti. Zato navajam samo imena nekaterih gospodov, ki so uporabljali „kapljice sv. Marka“ z najboljšim uspehom, ter popolnoma ozdravili: Ivan Baretinčič, učitelj; Stjepan Barič, župnik; Ilija Mamič, opankar; Janko Kišulj, kr. nadlogar; Stjepan Seljanič, seljak; Sofija Vukelič, šivilja itd. itd.

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena l. 1360.

je varstvena znamka za **ceres-jedilno mast** (iz kokosovih orehov)

in **ceres-sadne soke.**

Gospodinja, ki hoče skrbeti za zdravje svojih, rabi **ceres-jedilno mast** pri praženju, pečenju in kuhi ter postavi kot pijačo **ceres-sadne soke** na mizo.

Tvornica hrnil „Ceres“, Aussig.

Izdelovanje je pod kemično kontrolo po c. kr. ministrstvu notranjih zadev potrjenega preiskovalnega zavoda za živila, Dunaj, IX., Spitalska ulica 13.

Kupci ceres-jedilne masti imajo pravico, blago v izvornem zavoju dati brez stroškov preiskati v tem zavodu.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predjume na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.